Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Numre 5 Øre
30 Øre Kvartalet, i Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 2 — Onsdagen den 24. Maj 1905 — 1. Aargang

I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet

Ansvarshavende: S. Rasmussen, Helgesensgade 22, 4. Kbhvn.

Staten er ude af Stand til at overvinde Armoden.

Karl Marx

Børnehjælpsdagen

Naar blot Folk kan faa sig en Smule Morskab, saa giver de gerne paa en saadan Dag en Skærv til det „gode" Formaal. Thi det er egentlig slet ikke saa meget, fordi disse i Almindelighed ser Armoden eller lader sig anfægte deraf. Men mere fordi de holder af lidt Løjer, og — more sig er nu noget man gerne vil.

I skøn Forening laver man da ligefrem Grin paa Fattigdommen og letter sin Samvittighed, hvis man da har nogen, — ved som sagt at ofre sin Skærv.

Hvor er det væmmeligt.

Det er væmmeligt at se, hvorledes man — baade dem, der handler ud fra noget af *en Følelse og dem*, der indbilder sig denne — deltager i denne Godgørenhedsfest, som var det overhovedet det ene og tilstrækkelige. At se et stort socialt Spørgsmaals dybe Alvor forsvinde under Gøglets og Grinets Overtag netop derved, at der til dette Spørgsmaals Løsning ikke er bidraget mere, end om man gav hvert Barn i Danmark en Sukkerstang. Ja, det er sørgeligt at se, hvorledes Folk, store Mænd og smaa Mænd, Skuespillere og Præster, Social-Demokrater og Kapitalister, alle sammen forene de sig i denne ene og store Vildfarelse: Godgørenheden. Og saa stiller hele Byen sig paa Hovedet for paa en hel Dag at skaffe det, som i Virkeligheden en enkelt Krøsus mageligt kunde give bort alene.

Man kan tigge til en Prins, det gaar bedre an; thi det er ikke social Armod, der skal bødes paa. Og der er vel ogsaa kun færre Idioter, som giver til sligt. Og man kan straffe et stakkels Menneske, der af Sult har tigget eller taget et Stykke Brød; det er vel forstaaeligt, fordi der er for faa, der tigger eller tager, til at man skulde være kommet til at føle, hvor forkert Samfundet er indrettet.

Men at man tigger til Børn, for at disse skal kunne faa Mad for at leve, for at en stor Del af Byens næste Generation kan vokse op, det er en Ting, der bør være vel egnet til at lukke Øjnene op paa dem, der sover, at de maatte kunne søge og se Armodens virkelige Aarsag: Kapitalstatens uhjælpelige Tilstand.

Og at de maa komme til at forstaa, at Godgørenheden lige saa lidt som til noget andet socialt Spørgsmaals Løsning kan bidrage den mindste Smule.

Derfor vil vi denne Gang som før og siden give alle dem, som letter deres Samvittighed ved denne Godgørenhed, den Haan, som de tilkommer fra os Proletarer. Vi vil ikke glemme, at Godgørenheden er Lapperi, som blot vil holde dem, hvis Maver knurrer og hvis Viljo vokser, i Tømme. Og vi vil oprigtigt ønske, at jo mere vore Børn faar, fordi de ikke selv kan tage, at de endnu mere maa komme til at hade det elendige Samfund, de „opdrages" og vegeterer i.

Jeg har ogsaa set Arbejdere give til Børnehjælpen. Dér er det selvfølgelig en ægte Følelse, der dikterer. Men naar f. Eks. ikke det gamle Vrøvl „Adel forpligter" gælder mere, hvorfor da lade „Armod forpligte", naar det ikke drejer sig om andet end netop Godgørenhed? Hvorfor først give og saa løbe til Præster og modtage Almisse tilbage i Herrens Navn?

— Der maa andet end Børnehjælpsdag til. Der maa den Menneskenes Børnehjælpsdag til, for hvilken Initiativets Mænd kæmper mod det bestaaende rundt om i Landene, og hvor hine smaa selv skal komme med, — for en Gang at tvinge Samfundet ind i humanere Former.

Jul. S.

Under alle Regeringsformer ligger den afgørende Magt hos Masserne. Det er ikke Konger eller Aristokratier eller Landbesiddere eller Kapitalister, der nogensteds slavebinder Folket. Det er dets egen Uvidenhed.

Henry George

Grundet paa indtrufne Omstændigheder har vi flyttet vor Ekspedition til Fiolstræde 36, 3. Sal, Samuelsen. Alle Meddelelser til Ekspeditionen bedes derfor indtil videre **kun** sendte **skriftlig.**

I Provinserne og Norge kan Bladet bestilles gennem Postvæsenet.

Enkelte Numre af Bladet kan nu faas hos de fleste Bladforhandlere.

Arbejderne og Samfundsspørgsmaalene.

Den bekendte Tegner og Tænker Johannes Holbæk har en Gang neden under en af sine Tegninger skrevet: „Med Alvor taler man om Øl — med Haan om Gud!"

Man kan, naar man iagttager Arbejdernes Forhold til Samfundsspørgsmaalene, passende ændre den sidste Sætning saaledes, at der kommer til at staa: „Med Alvor taler man om Øl — med Haan om Samfundsspørgsmaal". Thi det er desværre kun altfor sandt, Arbejdernes Interesse for de sociale Spørgsmaal er — for den store Majoritets Vedkommende — saa usigelig ringe, trods det man skulde mene, at den haarde Eksistenskamp maatte give Anledning nok til at vække Interessen. Naar man ser den Nød, som mange maa lide under Arbejdsløshedsperioder, medens de andre, som har mere stadigt Arbejde fører et trælsomt Liv i ubønhørligt Slid og Slaveri uden dog at komme ud af Fattigdommen, saa skulde man synes, at disse Folk, som dog daglig er Vidne til Overklassens Luksus, ligefrem maatte tvinges til at forstaa Uretten i det bestaaende Samfund, tænke over dens Aarsager og spørge sig selv: „Hvorfor er det saaledes, at nogle skal være Trælle, andre Herrer, kan det da aldrig blive anderledes og i saa Fald, hvorledes?"

Men se om de gør det. I alt Fald er det en meget ringe Part.

Det højeste, de fleste har drevet det til i den Retning, er at tro paa Virkeliggørelsen af de Smaareformer, de socialdemokratiske Lappeskrædere daglig holder dem for Øje, og vil man spørge en Arbejder om, hvad Socialismens Opgave og Maal er, vil man som oftest faa det Svar: „Ja, det er jo højere Løn og 8-Timers Arbejdsdag!" Hvis man da ikke, som det engang hændte mig, faar det, efter den Maade, Socialdemokratiet praktiserer Socialismen paa, ganske træffende Svar: „Ja, det er vel at faa ham — Borgbjærg gjort til Minister!"

Og vilde man tage sig for at oplyse dem om, hvad Socialismen virkelig tilstræber, og søge at forklare dens Maal og Midler, saa vil man hos en meget stor Del kun møde Uforstaaenhed eller Haan.

Jeg har da ogsaa haft talrige Eksempler paa, at Arbejdere, som dog ønsker at blive betragtet som intelligente, over for mine og andres Forsøg paa at forklare dem Socialismen, paa alle mullge Maader har søgt at slaa Diskussionen hen i Grin ved at komme med dumme Vittigheder i Stedet for at være taknemlig for, at man i det hele taget vil gøre sig den Ulejlighed at oplyse dem derom. Og det endskøndt samme Arbejdere til Tider har lidt saadan under de bestaaende Samfundsforhold, at de har været ved at gaa til Grunde af Nød.

Men vil man derimod give sig til at diskutere med dem om en Tuborg Pilsner eller en Gamle Lagerøl smager bedst, saa er de med; saa kan de faa Munden paa Gled og Hjernen i Cirkulation, og saa taler de ikke mere i Grin, men i fuldt Alvor.

Nu maa man ganske vist indrømme, at de Begreber, de faar om Socialismen gennem de Blade — „Social-Demokraten" og „Folkets Avis", — der væsentlig bliver læste af Arbejderne, ikke er meget retledende eller egnet til at vække deres Tænkeevne; men man skulde synes, at alene Tanken om et nyt Samfund maatte være af saa stor Betydning for dem, der lider saa meget under det gamle, at de af sig selv søgte Oplysninger derom, gennem de Bøger og Blade, der behandler saadanne Spørgsmaal.

Og naar de alligevel ikke gør det, kan der kun være to Grunde derfor, nemlig: at de enten er ganske utilladelig sløve og dumme, eller — hvad jeg nærmest er tilbøjelig til at antage — at de tror saa fuldt og fast paa »Social-Demokraten«s Visdom og Førernes Storslaathed, at de vilde betragte det for ligefrem forargeligt selv at tænke med. Med andre Ord, det er den samme blinde Autoritetstro, der gør sig gældende her, som iblandt „Indre Missions" naive Faar, og Parolen: „Tro, men tænk ikke", som „Social-Demokraten" i sin Kamp for selv at vinde Tilhængere, saa ofte er draget til Felts imod hos Modstanderne — de religiøse — er nu bleven sat i Højsædet inden for deres egen Lejr. De Arbejdere, som førend Socialdemokratiet kom frem, var Kristne i Kraft af denne blinde Underkasten sig Autoriteten og Tilbedelse af Guddommen, de lader sig nu, efter at „Social-Demokraten" har faaet dem „oplyst" til Tilhængere af sig, lige saa blindt og kritikløst indlulle i Troen paa nogle umulige Statskonstruktioner og falder andægtig paa Knæ for deres nye Guder — nogle middelmaadige, opblæste Frasemaskiner. I Stedet for at tage Spørgsmaalene op til alvorlig Drøftelse, underkaste dem Kritik og i det hele taget tænke lige saa selvstændig og alvorligt derover, som de gør, naar de diskuterer det andet — mindre vigtige Samfundsspørgsmaal — om en „Tuborg" er bedre end en „Gammel".

Men gør de det ikke, vil de aldrig komme bort fra Trælleaaget og Fattigdommen.

Digt

(efter norsk „Anarkisten")

Menneskетaabe, som tror paa en „Gud",
slynget tilvejrs ved et Menneskebud
sætter Forstanden i Fare.
Dogmernes snærende, uklare Glans
lægger et Slør over Hjerte og Sans,
Menneske, tag dig ivare.

Menneske, spis du af Kundskabens Træ,
det højner Tanken og Øjet faar se
Naturen i Sandhedens Vælde.
Ansvaret vaagner, i Ondt og i Godt,
selv vil du dømme; men Daarskabens Slot
og Afgudens Liv skal det gælde.

å.

* * *

Den Form af Socialismen, som gaar under Navnet »Social-Demokratiet" med dets fede, velnærede Topfigurer og de sultne, nødlidende Proletarer forneden er kun en Parodi — en Karikatur af Socialismen.

Fyr og flamme

. . . „Det er mangel på evne til selvstændig handling, denne ånds-sløvhed, viljesvaghed og ulyst til glad at tage fat og hjælpe med, der skyder den rene socialisme så langt ud i fremtiden. Thi når menneskene ikke engang vil bestille noget, når det gælder deres egen velfærd, hvordan skal det så gå, når alle i lige høj grad skulde høste udbyttet af deres arbejde."

Det er Elbert Hubbard, der skriver dette i sin pièce: „Et budskab til Garcia", — et lille skrift, der, som det siges i indledningen, er en varm hyldest til de mænd, der kan handle selvstændig, der har initiativ, der virkelig udretter noget, noget positivt, de mænd, som man trænger mest til Verden over . . .

Denne pièce kan f. ex. anbefales til de folk, der — uden at kende anarkisternes theorier — lader hånt om dem. Den vil være dem en spore til med energi at søge kundskab om anarkismen, til, når de har prøvet dens ægthed, at gøre fælles Sag med os anarkister.

Det er „den målbevidste, energiske udholdenhed . . ., den fasthed i beslutningen, der ikke lader sig trætte eller lede på afveje og ikke hviler, før den har nået målet," den, Tolstoj i sin ungdom ikke fandt i sit hjemland, men som han har vakt, og som nu har tændt det gamle Rusland i brand — den er det, der snart ogsaa skal få de anarkistiske idéer spredte og få sat omkalfatringen i værk, når nutidssamfundet er omspændt med flammer.

I en artikel om Krapotkin understreger G. Brandes denne ildnende udtalelse af ham: „Vær stærk! udgyd din lidenskab og din ånds kraft — og din forstand, din kærlighed, din dådstrang vil strømme over i andre." Dette „semper ardens"*) har Krapotkin også forkyndt i „Erobringen af brødet", hvor han efter at have vist, at revolutionen ikke skal løbe nogen fare for at gå til grunde af sult, siger: „Faren ligger ikke der, den ligger i fejgheden, fordommene og i halvgjort gærning. Faren er der, hvor Danton så den, da han råbte til Frankrig: ‚Mod, mod, bare mod.' Frem for alt mod og forstand og viljen skal snart følge efter." —

Vor store Banebryder har ret. Det er bedre at være som ild, der flammer, end som sluknende gløder eller slakker.

—

Dræbt sit nyfødte Barn

Der hengaar snart ikke en Uge uden man hører om een eller flere af disse sørgelige Tildragelser, hvor Moderen i Fortvivlelse dræber sit nyfødte Barn, fordi hun — forladt af Faderen — ikke ser sig i Stand til at forsørge det.

Det er vist de færreste, der — naar de læser om et saadant Drab — ikke udbryder eller i hvert Fald tænker: „Hvilken dog en unaturlig Moder, hvor grusom maa hun ikke være, naar hun saaledes med koldt Blod har kunnet myrde sit eget Barn. Hun fortjener da ærlig og redelig et længere Ophold i Tugthuset!" Thi Folk, og navnlig dem, der ikke selv rigtig grundig har prøvet Fattigdommens Tortur, er nu en Gang saa tankeløse. De dømmer alt ud fra deres eget ensidige Synspunkt og ved ikke, at et saadant Drab maaske har skaffet og vil skaffe Moderen Pinsler, om hvilke vi andre ikke gør os Begreb.

Og dog er det en god Gerning en saadan Moder udøver mod sit Barn; thi hvad rummer Livet vel af Glæde og Nydelse for et saadant Væsen — en fattig Piges Barn? Født i Fattigdom og opvokset i Nød og Trældom bliver det, saasnart det er stort nok til at klare sig selv, kastet ud i Livet — ud blandt hele den ubarmhjertige Flok, som kalder sig Mennesker, men er mere rovgridske end vilde Dyr, ud i Kampen for Tilværelsen. Det kan være haardt nok at bjerge sig igennem for dem, som er udgaaet fra de smaa, tarvelige Hjem men dog har Forældrene til at hjælpe sig over de første og værste Skær, hvor meget værre maa det da ikke være for et saadant stakkels faderløst Barn?

Og er det, naar vi skal være retfærdige, ikke Samfundet mere end Moderen, over hvis Samvittighed dette Mord kommer? Er det ikke hele dette hjerteløse Slæng, som opretholder det bestaaende Samfund med dets Love, Fordomme og Tvangsforholdsregler, der tvinger en saadan Moder til at begaa denne Handling?

Jo, det er alle de Folk, som opretholder eller hjælper til med at opretholde vort nuværende Samfunds skrigende uretfærdige Ordning, over hvis Hoveder Morderblodet kommer — lad dem saa blot søge at retfærdiggøre sig med alle deres skinhellige Fraser og hykleriske Grundsætninger, det er og bliver dog dem, der er de rette Mordere.

Denne Moder, som selv har prøvet Fattigdommen, ved hvad der venter hendes Barn, om hun lader det leve. Hun ved, at det en Gang vil faa Valget mellem Trælldom og Sult eller „Tyveri", som det behager Magthaverne at kalde den Selvtægt, der i Virkeligheden kun er Benyttelsen af sin rent menneskelige og naturlige Ret til at tilfredsstille Livets Krav, naar man hindres i selv at frembringe, hvad man behøver for at leve, hun ved, at om det faar Lov til at leve, vil der hele Livet igennem klæbe et Skammærke til det, fordi dets Moder ikke havde sørget for Privilegium paa „Hor", inden hun indlod sig i Forhold til sin Elsker, og hun ved, at det ogsaa vil blive en Lænke om hendes egen Fod, en Byrde, som hun i sine fattige Kaar ikke mægter at bære. Livet igennem. Og i Tankerne ser hun sin egen og sit Barns Fremtid. Hun ser Præsternes hadefulde Blikke og hører deres haarde, dømmende Ord, hun ser de fine „ærbare" Fruers hovmodige Foragt, de unge Lapses haanende Grin, de „dydige" Veninders skadefro Smil og de fattige Madammers halvt medlidende og halvt spottende Blikke. Og fortvivlet som hun er over sin Elskers Utroskab og sin egen Fattigdom beslutter hun at dræbe Barnet — det er jo saa lille endnu og mærker intet.

Og naar saa Drabet er begaaet, naar Sladrekællingerne, som længe har anet hendes Tilstand og i Smug har snakket derom, har faaet pladret deres Mistanke ud, skynder alle gode Samfundsstøtter sig at raabe paa Hævn — Hævn over den formastelige, som vovede at krænke Loven, Kristendommen og Moralen. Sensationspressen skraaler op for at tjene sin Tøre og giver udførlig Beskrivelse af den eftersøgte, og Øvrigheden sender sine samvittighedssøse Blodhunde ud for at støve Offeret op. Og naar de saa har fanget hende og omhyggelig har sat Laas og Slaa for Fængselsdøren, træder Dommerne med de kolde ubarmhjertige Miner sammen, for i Samfundets Navn at dømme.

Ja, det skulde dømme, dette Samfund, hvis hele Ordning er baseret paa at myrde, undertrykke og ødelægge hverandre, og hvis Spidser i deres vanvittige Higen efter Gods og Magt, daglig myrder Tusinder af Mennesker ved Sult og Nød; thi det er vist det rette dertil. Og I rige Folk, som rolig ser paa, at Millioner af fattige dør af Sygdom og Nød, fordi I plyndrede dem til det yderste, I skulde føle Indignation ved at se en fattig Pige i Fortvivlelse begaa en Handling, der i Raahed langt fra kan komme paa Siden af de Forbrydelser, I daglig begaar med koldt Blod og roligt Overlæg.

Men der kommer vel en Tid, hvor Proletariatet vaagner af sin Dvale og faar [illegible] for, hvilken blodig Undertrykkelse

*) betyder: „altid fyr og flamme".

bytning det er Genstand for af disse herskende Klasser. en Tid, hvor de taber Taalmodigheden, og i deres Harme over al den Skændighed, de ser, endelig skrider til at gøre Regnebrædtet op med disse Blodigler. Og da kommer maaske Gengældelsen over dem, der nu dømmer saa strængt.

Ideologens Bemærkning om Realisme.

— Naar et Kunstværk er saa fuldendt, at det næsten kunde kaldes et Naturværk; naar Kunst og Natur smelter sammen til den Virkelighed, som er det forbløffende Indtryk af at staa overfor noget endnu ikke set og ægte (d. e. varigt) naar ikke blot Penselstrøg og Midler glemmes, men ogsaa Komponisten, Pianisten, Skribenten; da staar man overfor Realisme. —

— Ligesom Kunst, Natur og Virkelighed mødes her, saaledes berører ogsaa Realisme, Idealisme og Impressionisme hinanden i dette Punkt. —

— Det er sjældent, man staar overfor Realismen. At skildre en gammel Ost udtryksfuldt, fordi den lugter stærkt og slet er Realismens Karikatur. —

— Realistens Ideal er den virksomme, varige Virkelighed. — Det har egentlig intet med Forretning eller andre Privilegier at gøre. —

— Noget andet er Idealismens Ideal, som kaldes Atomisme og medfører Formernes Ophør. —

Dada.

Moralen.

Ethvert Samfunds Ordning er et Udtryk for den Moral, der er gældende, eller rettere, for nogen Tid tilbage var gældende, blandt dets Medlemmer.

Der er dem, der paastaar det modsatte og hævder, at det er Samfundsordningen, d. v. s. Samfundets Love, der skaber Moralen, og overfladig set kan dette ogsaa synes rigtig. Naar Lovene f. Eks. paabyder, at man skal respektere Ejendomsretten og opsætter Straffe for dem, der ikke gør dette, er man tilbøjelig til at mene, at det er disse Love, der skaber Følelsen af, at det er en lav Handling at stjæle, snyde eller bedrage. Tænker man rigtig der over vil man dog snart opdage, at det ikke forholder sig saaledes, og at det ikke er Loven der har skabt Moralen, men denne, der har skabt Loven.

Man maa helst undersøge Spørgsmaalet fra Grunden af og spørge: Hvorledes har Menneskene faaet f. Eks. Loven om Ejendomsretten — hvorledes er denne opstaaet? Maa det ikke være sket ved, at Menneskene, i hine Perioder hvor de, som Naturfolk, levede sammen i smaa Samfund, grundet paa deres ringe Evner til at tilvejebringe Livsfornødenhederne, har anset det for Uret, at den ene tog hvad den anden havde erhvervet sig ved møjsommeligt Arbejde? Maa Moralen herom ikke nødvendigvis være kommet først og have skabt Lovene eller rettere Reglerne, for at tvinge de enkelte, som følte Lyst til at skeje ud, ind under Majoritetens Vilje? Jeg mener jo! Moralen om Ejendomsretten er først opstaaet, i Tider hvor Menneskenes lave Kulturtrin gjorde den nødvendig, og denne Moral er saa efterhaanden bleven til Lov.

Og efterhaanden som Moralen har ændret sig, har Lovene fulgt efter, stedse i Trit med Kulturen, og først da Menneskene er komne ind paa den Skraaplan at lade deres fælles Interesser varetage af enkelte Førere, og lægge en Magt i Hænderne paa disse, begynder Moral og Love at komme i Strid med hinanden. Men selv om det jævnlig er sket, at Lovene grundet paa Magthavernes Vilkaarlighed, er sakket langt bag efter Moralen, har det dog stadig vist sig, at denne tilsidst har sejret og tvunget Magthaverne til at ændre Kurs.

Men selvfølgelig er ikke altid Moralen gaaet fremad i den Retning, vi nu anser for den rette; thi Moralen er atter kun et Udtryk for det Kulturstandpunkt paa hvilket Menneskene staar. Saaledes udviste hele Middelalderen et kolosalt Tilbagefald i moralsk Henseende. Kristendommen, denne efter Datidens Kulturstandpunkt storslaaede Morallære, blev misforstaaet, og kunde kun blive misforstaaet af den Tids lavt kultiverede Folk, som den endnu den Dag i Dag bliver det af Størsteparten af det tyvende Aarhundredes højt oplyste Folk; den blandede sig med alle Haande overtroiske og barnagtige Forestillinger og udartede efterhaanden til at blive en virkelig Folkeplage, i det den Maade, hvorpaa den udlagdes, skabte en stupid friheds- og fremskridtsfjendtlig Moral. Men set i det hele og store, er dog Moralen stadig gaaet frem, som Kulturen og Menneskene er det, og det bedste Bevis for, at Moralen altid nok til sidst skal vide at tvinge Lovene og Samfundets Ordning ind under sin Vilje, har man saavel i den store franske Revolution, som i de Omvæltninger, der for Tiden foregaar ovre i Rusland. Thi hvad der sker der, er netop Moralen der tager en Dyst med de Love og den forældede Samfundsordning, som en lille herskende Klike søger at opretholde.

Naar man betragter vort nuværende Samfund, vil man ogsaa se, at det i Virkeligheden mere er Moralen, end egentlig Lovene, der leder Folks Handlinger. Hvis f. Eks. et Menneske, som intet ejer, tager nogle Varer paa Kredit hos en Handlende, har denne i Virkeligheden, trods alle Love, ikke Spor af Garanti for sine Penge, men er udelukkende henvist til at stole paa Køberens Ærlighed — det vil sige: stole paa, at Køberen har den Moral at man skal betale hvad man skylder. Hvis ikke Folk havde denne Moral, vilde al Handel paa Kredit være umulig; thi Lovene er, selv for dem, der ejer noget hvori kan gøres Udlæg, saa lette at omgaa, at den, der virkelig vil undlade at betale, meget godt kan blive fri.

For Tiden er Moralen — særlig om Ejendomsretten — stærkt i Færd med at ændre sig, hvad, set fra vort Standpunkt, er meget glædeligt. Mange finder det ikke mere saa forfærdelig umoralsk at snyde deres Medmennesker, de begynder mere og mere at faa Færten af, at i Grunden er hele den Eksistenskamp, vi civiliserede Mennesker fører, ikke andet end een evindelig Stræben efter at snyde, bedrage og rane fra hverandre, og de indser, at enten man gør dette paa lovlig eller ulovlig Vis, kan — moralsk set — omtrent komme ud paa et. Derfor er Kreditforholdene ogsaa saa vanskelige nu for Tiden, og jeg tror, at de daarlige økonomiske Forhold, der for Tiden findes over snart hele den civiliserede Verden, for en ikke ringe Del skyldes denne Moralændring og de der af følgende Vanskeligheder, ved at skaffe Kredit, til alle Slags økonomiske Foretagender.

Det er dog kun meget faa Mennesker der endnu har frigjort sig saa fuldstændig fra Fordommen om Ejendomsretten, at de klart er sig bevidste, at det moralsk set er ganske i sin Orden at bedrage og bestjæle deres Medmennesker. Det bedste Bevis herfor faar man, naar maa iagttager hvorledes de fleste af dem, der snyder deres Skræder eller Skomager, selv om de over for Kammerater ofte sætter sig en ligefrem Ære i at have gjort dette, dog naar de møder samme Skræder eller Skomager paa Gaden, lusker over paa den anden Side, og skammer sig ved at se Vedkommende ind i Øjnene. Jeg ved det af Erfaring med mig selv; thi det er først de senere Aars Eftertanke, der har bragt mig ud af den Vildfarelse, at det skulde være en umoralsk Handling at bedrage sine Medmennesker. Naar hele Eksistenskampen alligevel ikke er andet end en Kamp om hverandres Ejendom, hvorfor saa lade en dum Moral opsætte Regler for hvilke Maader man bør tilegne sig denne paa.

Men alene det, at Folk over for deres Kammerater vedgaar, at de snyder deres Medmennesker, er et glædeligt Tegn paa en Moralændring vedrørende Begrebet om Ejendomsretten.

Et andet Bevis paa, at Moralen om Ejendomsretten befinder sig i en Ændringsperiode, vil man ogsaa se hver Gang Aviserne kan melde om et eller andet dristig udført Tyveri, Falskmøntneri eller lignende. Taler man med Folk derom, vil man snart mærke, at de i Virkeligheden snarere beundrer Gerningsmanden end egentlig regner ham noget til Last. Og i de allerfleste Tilfælde vil vedkommende udvikle sig i lange Beretninger om hvorledes han selv vilde have baaaret sig ad, i Fald det var ham, der havde begaaet Forbrydelsen — et godt Bevis for, at vedkommende selv i Tankerne sysler med den Slags Eksperimenter, og kun, af Vanskelighederne ved at udføre dem, og Mangelen paa Energi til at overvinde disse, lader sig afholde fra at gøre Tanken til Virkelighed. At de dog alligevel ofte angiver Tyven, i Fald de tilfældig støder paa ham, skyldes mere en dum Hang til at spille „Scherlock Holmes," end egentlig Modvilje over for Tyven, med mindre det er deres egne Ejendele han har forgrebet sig paa; thi saa bliver det Hævnfølelsen, eller maaske kun Haabet om atter at faa det stjaalne igen, der gør sig gældende.

Tager man nu andre Forbrydelser, f. Eks. Mord, Vold, Voldtægt eller lignende, som lige saa vel ere, strafbare efter Lovene vil man derimod opdage, at Folk i den Henseende har et ganske andet Syn paa Forbrydelsen. I Stedet for Beundring hører man nu Harme og Foragt udtalt over Forbryderen, hvilket beviser, at Folk, har den Anskuelse, at disse Handlinger er umoralske. Paa den anden Side kan man ogsaa træffe mange Tilfælde, hvor Lovene giver Ret, ja endog selv medvirker til at udføre Handlinger, der af mange Folk betragtes som uretfærdige og umoralske. Et Eksempel herpaa har man, naar en Husvært lader en fattig Familie smide paa Gaden. Det er fuldt ud lovlig, og Lovens autoriserede Haandlangere udfører selv Handlingen: men trods dette vækker det dog Harme og Indignation hos Folk.

Man vil af disse Beviser se, at det er Moralen, der skaber Loven, og ikke omvendt; thi ellers maatte Folk altid betragte det for Ret, som Loven bød, og naar Lovene ikke altid er i Overensstemmelse med Flertallets Moralopfattelse, er det fordi de magthavende Klasser stadig holder igen paa Fremskridtet, beskytter det gamle og derved tvinger Loven til at sakke et Stykke bagefter Moralen. Og saaledes vil det stadig gaa, saa

længe Folkets Flertal endnu har den Moral, at en Regering er nødvendig for at varetage deres Tarv; thi enhver Regering — ligemeget hvad Navn den end har — vil først og fremmest varetage sine egne og sine Klassefællers Tarv, og disse kan kun blive i Strid med det arbejdende Folks, lige saa vel som Slaveejerens Interesser altid maa være i Modstrid til Slavens.

Hos de Folk, der opmærksomt iagttager Tidens Fænomener, kan der ikke næres Tvivl om, at Samfundsordningen er gaaet ind i sidste Akt. Den økonomiske Udvikling — Maskinernes kolossale Udbredelse og Arbejdets Deling — har ved at skabe en uhyre Arbejdsløshed, tillige skabt en vældig Hær af utilfredse Proletarer. Middelklassen — de mindre Handlende og selvstændige Haandværkere — som før var saa stor, maa bukke under i Kampen mod Kapitalisternes Stordrift, og begynder nu at svinde bort, trods det, at det smaaborgerlige Parti — Socialdemokratiet — paa Trods af Udviklingen — stadig søger at opretholde den.

Overalt er det Stordriften — Storkapitalen — der sejrer. Klasserne udvikler sig mere og mere til kun at omfatte to, nemlig Storkapitalister og fattige Arbejdere, Utilfredsheden breder sig stærkt blandt sidstnævnte, de begynder at indse, at de Smaating, der kan udrettes gennem deres fagelige Organisationer og det politiske Arbejde, reelt set er aldeles betydningsløst, og de længes efter en ny og retfærdigere Samfundstilstand.

Men for at fremskynde den Stund, hvor denne Længsel bliver til Virkelighed, er det nødvendigt, ikke alene at optrække Konturerne for det nye Samfunds økonomiske Grundlag, men tillige for dets Moral; thi for at skabe en ny økonomisk Ordning, maa der først skabes en ny Moral.

Ved at nedbryde Troen paa den gamle, efter Nutidens Kulturstandpunkt grundfalske Moral, er det vi Anarkister vil give den bestaaende uretfærdige Samfundsordning sit Spark over i Evigheden. Vi vil lære Folket, at denne Moral hviler paa rent falske Grundsætninger, lære dem, der lider under den, at de ikke skal anerkende den lige saa lidt som de Love, den har affødt. Vi vil søge at vække Proletariatet til Bevidsthed om, at alt, hvad der findes paa denne Klode, tilhører dem lige saa vel som alle andre; lære dem, at de ikke af nogle elendige Lovparagrafer skal lade sig tvinge til at leve et Liv i Elendighed og Nød.

Tag væk af Jordens Rigdomme, nyd Livet medens I har det, og lad dem, der vil forhindre jer deri, fordi de i deres Dumhed og Snæversynethed tror, der derfor vil blive mindre til dem selv, faa at vide, at der skal mere til, end nogle Tusinde Slavefogeder for at tvinge Halvdelen af Befolkningen til at lade deres korte Liv hengaa i en trælsom, glædeløs og trist Elendighed.

Dansk Mod.

Jakobiner Sørensen gaar paa Gaden og spekulerer over denne Verdens Daarligheder og Ondskaber, og over hvorledes man bedst kan omstyrte den Samfundsordning, der er Skyld der i.

Og da han kommer til det Resultat, at det kun kan ske ved, at han, gennem en Revolution, faar alle de store og deres Slæng af Slavefogeder hængt op paa Lygtepælene, og eventuelt lader sig selv gaa samme Vej bagefter, begynder han straks i Tankerne at rejse Barikaderne. Han spreder sine Bloddryppende Proklamationer ud til Folket, de læser dem med den Andagt, som Slavesjæle altid føler overfor en Førers Autoritet, stimler sammen om ham paa Gaden, slaar et Par Pansere til Invalider, plyndrer Vaabenbutikkerne og slaar et Par Ruder ud. Snart efter høres Bøsseknald og Kuglerne begynder at hvirle om Sørensens Øren; det er Soldaterne, der er udkommanderet for at splitte Oprørerne og tvinge dem til at være skikkelige. Men modig tager Sørensen sin Bøsse, stiger op paa Barrikaden og staar der, med flagrende Haar og vildtrullende Øjne, medens Kuglerne regner ned over ham. — I disse og lignende Drømme vandrer han afsted, Ryggen retter sig uvilkaarlig paa ham, ved Tanken om hans eget storslaaede Mod. Men pludselig rives han ud af sine Betragtninger; thi lidt foran ham sidder en lille Hund og knurrer mistænkelig, medens den skuler ondskabsfuldt hen til ham.

Han standser sin Gang, ser lidt paa Hunden, som synes ham at se lidt bidsk ud. Det er ikke rart at blive bidt i Benene, tænker han og skynder sig over paa den anden Side, medens Hunden ser haanlig efter ham.

Og saa drømmer Jakobiner Sørensen videre om sin modige Gerning paa Barikaden.

* * *

Jakobiner Sørensen hedder alle dem, der føler sig forarget over denne Artikel.

„Anti"

Man har faaet en ny Benævnelse paa al Reaktionen herhjemme i dette lille Pjatteland, hvor alt drejer sig om Politik og politisk Embedsstræberi. Det er Benævnelsen: „Anti" og saa videre.

Som Betegnelse for den gamle Reaktion og det i Betegnelsen udtrykte Formaal bliver dette et ganske komisk Udtryk.

Antisocialister? Bilder man sig virkelig ind at kunne dæmme op mod Socialismen, mod selve den økonomiske Udvikling som den maa og skal forme sig overalt, hvor Kapitalen arbejder. Det er selvfølig den komplette Umulighed.

Socialismen vil komme lige saa sikkert, som man ikke kan standse Jorden paa dens Bane omkring Solen.

Men saa er der det mindre komiske, for ikke at sige sørgelige, at Majoriteten af de danske Arbejdere gaar rundt i den dumme Tro, at de er forfærdelig røde. De pølser op om Politik, Valg, hvem de vil have ind Vælgerforeningsstyrelse og — ud igen. Saa taler de om Pryglelov, om hvem der skal være Borgmester, om at sætte sig i Skat for Valgrettens Skyld og den Slags revnende ligegyldige Ting.

Saa kommer den lille Skorpion og faar næppe vendt ret meget paa Hovedet før disse Aandskæmper er der med deres: Antisocialistblad om „Skorpionen".

Om ikke vi vidste, hvilken Forkvakling social-demokratiske Løgnepetère har ført Arbejdernes Begreber ud i, vilde vi være ilde farne.

Skæld os derfor bare ud for „Anti", det rør os ikke. Men hvem der er „Anti" skal vi nok føre forklarende Bevis for.

Til Meningsfæller. Da der fra flere Sider lægges os Hindringer i Vejen for Bladets Eksistens bedes Meningsfæller og andre som interesserer sig for Bladet, virke for at det kan komme ud dels ved at tegne Abonnement og at agitare for at andre gør det, dels ved at skaffe os Forhandlere til Bladet.

I Provinserne kan Bladet bestilles igennem Postvæsenet. Klubber, som vil tage et Antal af mindst 10 Eksemplarer, vil, naar de kan sendes samlet, kunne faa det til samme Pris som i København, nemlig 30 Ø. Kvartalet. I saa Fald maa Bladet dog bestilles direkte hos Ekspeditøren: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal (altsaa ikke gennem Postvæsenet) og Beløbet indsendes forud.

Til Ekspeditionen bedes man foreløbig kun henvende sig skriftlig.

Vor Skarnkasse.

Næppe tvivlsomt Pastor Dyekjær har modtaget Opfordring til at stille sig som Kandidat ved næste Folkethingsvalg i Ruds-Vedbykredsen. Som god Kristen har han dog ikke villet beslutte sig førend han har raadført sig med Vorherre; men da et Rigsdagsmandat jo som bekendt lønnes med 10 blanke Kroner om Dagen. er der næppe Tvivl om hvorledes Udfaldet af denne Raadføring vil blive.

Civilisation. Onsdag den 3. Maj blev der i Bethesda afholdt et Møde, hvor Mylius Eriksen var indbudt til at holde Foredrag. Hensigten var at faa drøftet, hvad der, fra dansk Side, kan gøres for at bringe nogle hedenske Polar-Eskimoer, som Foredragsholderen har opdaget paa sin Rejse i Grønland, i fast Forbindelse med Civilisationen. Resultatet blev, efter hvad vi har ladet os fortælle, at man enedes om at sende en Damper med en Missionær, en Bønnebog og nogle tusinde Tønder Brændevin der op. Ligeledes blev det besluttet at sende dem et Eksemplar af Albertis Pryglelov, for at de rigtig kunde faa Indblik i hvor højt Kulturstandpunkt vi staar paa her i Danmark. Derimod blev et Forslag om at fremme Sædeligheden deroppe, ved ogsaa at oprette et Bordel, forkastet, da man mente, at Befolkningen endnu ikke var moden til ret at paaskønne et saadant Kulturgode.

Højrebladet „Vort Land's" Eftermiddagsudgave det socialdemokratiske Blad „Klokken 12" er bleven saa begejstret over vort Blad, at Redaktøren Hr. Dam har tilbudt at stille sit Friabonnement paa „Sjette Afdeling" til vor Disposition. Af Hensyn til Klokken 12s mange trængende Medarbejdere, har vi dog ikke villet modtage Tilbudet; de er jo saa unge endnu, og naar de nogen Tid kommer bort fra deres store Forbillede, synes vi, de maa kunne reddes. Men vil Hr. Dam endelig have det ud af Huset, kan han jo passende lade Børnehjælpskomitéen give det til „Ekstrabladet. Gør han det, kan han da rose sig af, at han en Gang i sit Liv har udrettet en virkelig samfundsnyttig Gerning.

Kulturbærernes Blade. „Ekstrabladet," som da det begyndte at udkomme, syntes at skulle blive et godt Blad, men efter at Edvard Brandes fratraadte Redaktørposten og overlod den til Frejlif Olsen, mere og mere har udviklet sig til at blive en farlig Konkurent til „Flyveposten" bringer d. 8 ds., under Overskriften: „Anarkister i København — Et Flyveskrift — Et skummelt Bladkontor," en Mundfuld, som i Vanvid ikke giver afdøde Louis Møllers de værste noget efter. Fjolset, der har begaaet dette frygtelige Sammensurium, som selv den elendigste Medarbejder ved Smørumnedres Hønseavlstidende vilde skamme sig ved at lægge Navn til, skildrer i en sindssvag Pærevælling af Dynamit, Grøntkoner og Gullerødder, os Anarkister som en frygtelig Røverbande, med Bomber, hemmelige Tegn og hvad der nu ellers hører til for at faa Haarene til at rejse sig paa Folks Hoveder. Vi kan berolige Ekstrabladets naive Læsere med, at al den Dynamit, som Klovnen, der har skrevet Artiklen, har set gemt under Hvidkaalshovederne i Grøntkælderen, ikke tilhører os, idet det nemlig slet ikke er i Grønthandelen, men i Kiosken ved Siden af, at vi har vor Ekspedition. Og der er heller ikke Spor hverken af Dynamit, Kongemordere eller hemmelige Tegn.

De blegrøde. „Socialdemokratisk-Forbund," synes der at gøre sig glædelige Symptoner paa Selverkendelse gældende. Efter hvad der siges, skal det nemlig, blandt den langt overvejende Del af Hovedbestyrelsens Medlemmer være bleven besluttet at foreslaa den blodrøde Farve som nu benyttes paa Partiets Faner og Bannere, afløst af en blegrød. Vi synes at D. Herrer, skulle gøre Skridtet helt ud og i Stedet for indføre den uskyldshvide.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent.

Laursens Bogtrykkeri — København